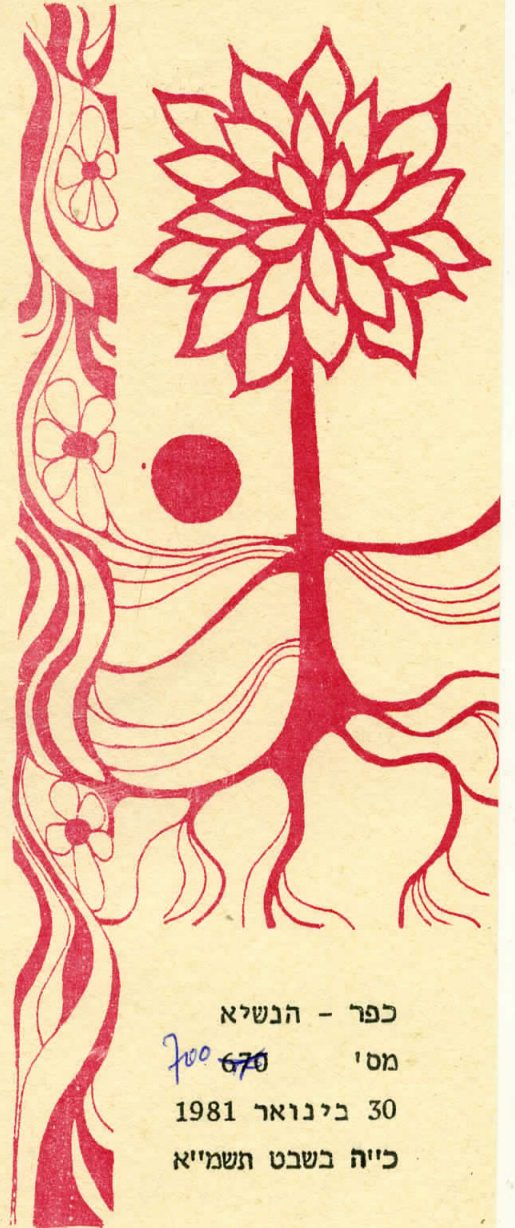

דברי הכפר

הנה הנה הנה
מליס: אהוד מנור
שד: (בדרך כלל) מתי כספי.

הנה הנה הנה
מנגינה שמתחילה נמור,
מנגינה שמתחילה במי במול
אבל רוצה,
אבל רוצה לגדול
ללה במול,
פה מינור.
מחפשת לה מוצא
והנה היא עולה, עולה.

והערב אצלנו!
מנגינת ושירת
שירי חורף

כפר - הנשיא
מס' 670
30 בינואר 1981
כ"ה בשבט תשמ"א

באה לשמעני

* משחק ראגבי נערך לפני שבוע בו שחקן נבחרת הנוער שלנו נגד נבחרת מקבילה מקיבוץ רוחמה. השו"צ נחל נצחון מוחץ על התק"מ. לא נעים, אך לא נורא.

* את המסיבה כליל שבת ארגנו יעל ש, שלומית ל, ושרה ד, היתה אוירה טובה ורק חבל שחברים רבים יותר לא השתתפו.
כל הכבוד ליגאל וינטראוב שהצליח לארגן נסיעה המונית ובהיקף גדול, (חורשה חדשה ליד המזבלה הישנה), וזאת חרף חששותיו של יוחנן. חברינו כנראה מעוניינים לשמור על הקשר עם אדמת ארץ ישראל (פלוא הצליח לנטוע עץ בארץ לפני יציאתו ממנה, אולי העץ ישמור איתו קשר במשך שנת החופשה). (מסרה שרה ד.)

* "קדרים באים!" קראו ילדי כתה א'-ב'.
"קדרים באים!" קראו ילדי הגן ואפילו הקטנים מהפעוטון הצטרפו. הפעם זה לא משחק, הפעם זה "על באמת". חמש בנות נאות, חמודות וצבריות מגיעות לקיבוץ מדי בקר מקיבוץ "קדרים" הצעיר, לאחר שאושרה פנייתם ופניית התנועה לעזור להם במציאת תעסוקה לשנה אצלנו. למרות הוויכוח שלא הסתיים על עבודתן פה, יש בינתיים שביעות רצון.

* "המלך מת - יחל המלך."
למשה בן-חיים ברכותינו הלבביות עם כניסתך לתפקיד סדרן העבודה. ולויקטור, תודה והצלחה בעבודה החדשה.

* על פציעות, חשמליה, ספורט ומה עוד?
מה הקשר בין החשמליה לרגליים? ברור! למד! שני חשמלאים מסתובבים עם גבס על הרגל (דוד א. ומאיר ר.) הנלי בן-יהודה שוכב בחדר חולים עם רגל חבושה. לאחר שמעיד במדרגות תל-חי, ואילו לדניאלה רחמני גם לרגלה קרה משהו. אורי ג. השמר: פנינה גולן אולי לא תעבוד במרפאה בשבוע הבא גם כן.

* שוחרי הספורט מודיעים לנו שראגבי הוא ספורט עדין וספורטיבי לעומת "ברידג'!" (ברידג'?) כן, לפני כשבועיים נכח קני בתחרות ברידג' בחיפה בה הוזמנה המשטרה לאחר שפרצה קטטה המונית בין שתי קבוצות יריבות בעקבות אי הסכמה. אומרים שהיו מהלומות וחבטות רציניות.
ובספורט הלבן - טנים - נעמי פ. מתחה גיד ומיכה ל. נפצע בבית השחי. שניהם כרגע יצאו מכלל פעולה. החלמה מהירה לכולם גם לחשמלאים וגם לספורטאים.

* בריאות - דורית חייט מחלימה בבית לאחר שעברה ניתוח צ'יק ברגלה. בעלה - מיכי מחליף אותה בפעוטון לשביעות רצון ההורים והילדים.

* חיים מעין מחלים כרגע בבית החולים תל-השומר לאחר שעבר ניתוח לב שארך שעות רבות.

* אריה וולפין מחלים בבית לאחר שעבר ניתוח בברך.

* הלרי אפרוט נמצאת בבית-חולים צפת.

* גב' אסתר בלאק חזרה מאשפוז בצפת. החלמה מהירה לכולם!

(סוף בעמ' הבא)

מצב טוב

י מ ל ה ו ל ד ת

נ ל ש ו א י ו

3.2 שרה וישראל בסטר
6.2 הילרי ויופי אפטרות

1.2 וילי פינקוס
שוש סולומון
דודו פלמה
4.2 בזב ויניו
5.2 רותי ליפשיץ
6.2 איליין איסטון
טל פק

ועוד... מה נשמע?

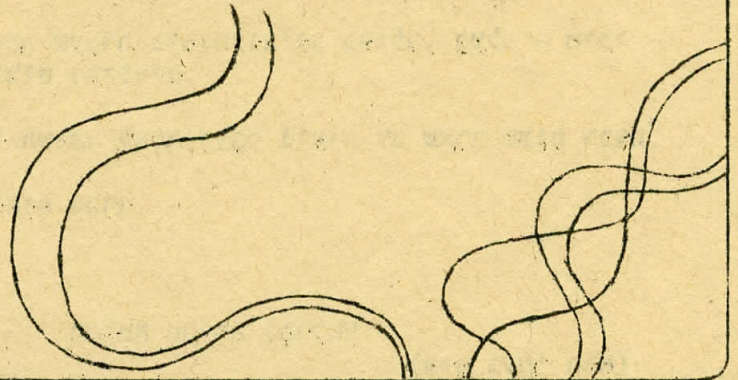
* יוצאים וחוזרים

טובי ינטיס חזר מחו"ל, מביקור הורים.
לס ג: עומד לחזור זאולי כבר ימצא ביגנו בזמן כתיבת שורות אלו.
לארי ומלינדה עזבו את הקיבוץ וגרים זמנית בצפת.

* קרול ב: נכנסה השבוע לעבוד בפעוטון פרפר ע"מ להציל מצב חמור של חוסר במטפלות.
היא תעבוד בפעוטון למשך חודש. באותו הזמן תחליף אותה בתיה וו. במזכירות, כלומר,
כמעט לא תוכלנה להסתפר במשך חודש. עבודה מוצלחת, לשתכן.

* ברכותינו החמות ליונתן סטיל שהחל את תפקידו כמרכז חדר האוכל החדש.
ולג'אק תודה על כל השיפורים, שהוכנסו בימי כהונתו.

שבת שלום
צילה

על הכבוד והנכבדים על השותפים

זה עתה חזיתי מהנטיעות שלנו של יד המזבלה לשעבר - חורש שנטענו לכבוד ט"ו בשבט. הכל ללא הטקס המקובל, בלי הקראות ושירה - סתם נטיעה!

נחנתי היום מהנטיעות יותר מאשר אי פעם. אינני יודעת בדיוק למה - אך העובדה שבעצמנו חפרנו את הגומות, בחרנו והבאנו את השתילים לגומה ושלא הכל היה מוכן מראש, כל זה נתן הרגשה שבאמת עשינו משהו. אולי זה נשמע נדוש מאד, ויסלחו לי אלה שכבר לא אוהבים מלים כאלו - אבל כשאתה חופר באדמה היחודה הזאת שלאחר הגשם, חופר בין אבנים קטנות וסלעים ענקיים, ומרגיש ברגלים הכבדים - באיזה שהוא מקום זה קושר אותך למקום הזה, לאדמה הזאת.

הנה הכינוי עוד שורש במקום הזה, בארץ הזו. ומי יתן שבבוא העת יגידו ילדים אלה, שנטעו היום, לילדיהם הם: "הנה החורשה הזו, אנחנו נטענו כשאנו היינו ילדים!"

וליואל, יוזם המבצע ולכל העוזרים על ידו - כל הכבוד!

יעל נ.

שעורי יהדות בבית

טוב שעלתה הביקורת הנוקבת על לימודי היהדות ולו רק מסיבה שהיא מביאה גם אנשים שקטים כמוני לידי כתיבה.

הסיבות שלי בהבאת המורה מן הקריה החסידית לכתתי הן שתיים:

(א) הקבילת מושגים חשובים אותם לא קיבלתי ממורי ומהורי וגם אין ביכולתי להעביר לתלמידי. מושגים שלדעתי כל יהודי חייב לדעתם גם אם אינו נוהג לפיהם. שהרי במשך אלפי שנים התקיימו יהודים רבים בכל העולם בזכות שמירת הדת ורכיש מהם מתו על קידוש השם. לא חשוב ללמד את ילדינו על מה מתו אלה? נכון שאנחנו חיים במדינה יהודית ללא חשש התבוללות, אבל מציאות זו בת 32 שנים בסך הכל. האם אנחנו רשאים לזרוק את המסורת הזאת בלא ללמדה?

(ב) קרוב לילדינו הקיבוצניקים ליהודים קצת שונים המתגוררים קרוב מאד אלינו. איננו חוסכים מאמצים להתקרב אל ילדי חצור התחתית, ומעוניינים שילדינו יכירו ויכבדו את מנהגי כל העדות בישראל. אנחנו בעד אינטגרציה בחינוך, אבל חסידי גור הם בבחינת שכט זר ומוזר? וכי הם פחות יהודים מאיתנו?

חשוב לי שתלמידי ידעו ויכירו בעובדה שיש יהודים מכל מיני סוגים בארצנו, החיים על פי מנהגיהם ואורח חיהם. ואם אנחנו רוצים שדתיים אלה יהיו סובלניים כלפינו עלינו לכבד אותם ולהתחשב בהם.

ולעצם העניין והביקורת - אל נאבד את הפרופורציה. במערכת שלנו יש לפחות שלושים שעורים שבועיים ובהם שעורי תנ"ך, עברית, חגים ומסורת, שאנחנו מלמדים על פי דרכנו ומיטב הכנתנו. שעור אחד ויחיד מועבר על ידי המורה החסידית. איזו "סכנה" צפויה לילדים משיעור זה? מה הפחד הגדול להפגישם עם ה"שבט" ההוא? אין לנו כל כוונה להפוך אותם לחסידים ואם פעם יחזור מי מהם בתשובה, בטוחני שלא בעקבות השעור (המשך בעמ' הבא)...

על שעורי יהדות בבית-הספר (המשך)

הזה. (העובדות בשטח). מדוע כל דבר צריך לעבור דרך המסגרת שלי?
חבל שתמר נתפסה לדוגמה מגוחכת אותה הנביאה במאמרה. גם אנחנו צחקנו קצת, אבל זכרו שגם
במסורת שלנו אותה אנחנו כן מקיימים לא חסרים ספורים מצחיקים: את נט פך השמן - אנחנו
מספרים כפשוטו? ולאליה הנביא אין פותחים את הדלת בליל הסדר, שיבוא? מה כבר יקרה
ליוהאי אם יספרו לו את שלוש התפילות שחברו אבותינו?
מאידך הוא וחבריו ידעו לכל הפחות שקיימות שלוש תפילות כאלה, או מהו קדוש של שבת,
ומיהם אותם מלאכי השרת עליהם אנחנו שרים כל קבלת שבת ומה משמעותו של יום הכיפורים וכו'.
אגב, בכתתי דוקא ספרתי לחורים על שעורים אלה. איש מהם לא הביע התנגדות והדעות שנשמעו
היו רק חיוביות. נכון שלא התיעצנו בהורים בטרם התחלנו, אבל, ההתחלה היתה לתקופת נסיון,
ואלמלא התרשמנו מן המורה אולי לא היינו ממשיכים. לזכותה של המורה מרים עלי לאמר,
שלמרות חסידותה היא פתוחה לשמוע ומקבלת אותנו כמו שאנחנו. בכלל היא באמת נחמדה ואני
מקוה שתחזור אלינו עם תום חופשת הלידה.
נורית א.

מכתב תודה

הנה מכתב שהתקבל (מהועד למען החייל בקרית שמונה), המיועד לכל אלה, אשר נענו לבקשת
המורה מבית-הספר "עמק החולה".

ח.י.

הנדון: תרומתכם הנכבדה לבזר למען החייל בישראל.

חובה נעימה היא לנו להודות לכם על תרומתכם לבזר באגודה למען החייל בקרית-שמונה.
למותר לציין את החשיבות הגדולה והמכופלת במוצגים הרבים והמגוונים ששלחתם ביד רחבה ובנפש
חפצה. התמורה הכספית של המוצגים תסייע לנו בהחזקת בית-החייל ובתיפקודו היעיל (שכידוע, כל
הצוות שבו עובד בהתנדבות) ואולי החשוב מכל החייל בישראל, המופקד על שלומנו ובטחוננו,
יצא בשכר, ולו בשל אמבטיה, שתילה וכריך.
שמחנו להוכיח, שוב ושוב, שאכן יש לנו עמיתים המוכנים לבוא לקראתנו ולסייע בידנו,
וכבר באמר: "בכל עת אוהב הרע".
תודתנו וברכותנו לכל העוסקים במלאכה והנוגעים בדבר, ושחמיד ילווה אתכם הכלל המפורסם:
שכר מצוה - המצוה עצמה.

בכבוד רב,
יהודית הלר,
האגודה למען החייל בישראל
סניף קרית-שמונה.

שיעור יהדות מפל אדם המקיים מצוות הוא בבחינת לימוד מן המקור. הילדים למדו עד כה שלושה נושאים שהמורה בחרה - ראש-השנה, יום-כיפור ושבת ונושא אחד שהילדים העלו - תפקידי הרבי בקהילה החסידית.

דרך ההוראה היא הרצאת הדברים ושאלות כשיעור-בית. זהו שיעור אחד בשבוע מתוך שלושים וארבעה, המתקשר יפה לכל הנלמד. אומר מ"ד, שאין הילדים מצפים בכליון עיניים לשיעור, אך כך הדבר גם לגבי שיעורים אחרים, כמו תנ"ך, הסטוריה וכ"ו.

אתן דוגמא: למדנו בהסטוריה על בבל העתיקה, כאשר קריאה בספרים ובאנציקלופדיות מהווה בסיס ועבודה בתורים שונים מוסיפה להבנה. ראינו שאת חלוקת הזמן לפי הירח הנהיגו הבבלים ואז עלתה שיתח על כך שהיהודים הם שקבעו את פסק-הזמן בכלשה ימים, כדי לנוח ביום השביעי. לתוך העניין הזה השתלבו מיטב השיעורים בנושא השבת, כאשר הרצאת דברים מדוקדקת, מנסה להעביר אל הילדים את נהגי-השבת וסיבתם. הם מבינים כיום יפה מדוע ראוי להדליק נרות שבת ברגע מסוים ולא לאחר ממנו, מדוע יש עבודות שמותר לעשותן בשבת ואחרות לא ולא יזהו צורך מקוימת תפולת הבדלה.

לו הייתי אני מלמדת אותם, זה היה בבחינת מצוות אנשים מלומדה ואילו אצל המורה מרים - סיפור על דרך-חיים, כאשר שאלות הילדים ודבריהם על קבלת השבת אצלנו מבהירות תמונה על דרכים שונות של אותו מנהג.

ספרל הלמוד שלנו מלווים סיפורים על חגים בבית אבא בעיירה, אני סבורה שמימד חשוב להבנת הסיפורים ולטויות הקשר בין האנשים ההם, שאינם עוד בחיים לבי-נינו, הוא הידיעות שהם רוכשים בשיעור זה.

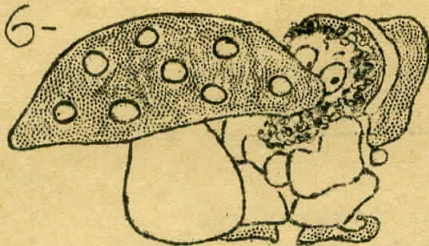
בשיעור ספרות למדנו כמה סיפורים חסידיים שלוקטו ע"י בובר. עלתה שאלת מהות הרבי. נדמה לי, שאיש זולת חסיד לא יספר טוב יותר מהו רבי, מהו תפקידו, דרך בחירתו, קביעותיו, אישיותו. זה היה שיעור מאלף ביותר. הילדים יודעים שאין זה סיפור חיינו, אך מרגישים את הקשר.

עניין הצפיה המרובה בטלביזיה עלה באקראי, כאשר הספות המוסר שלנו לא עוזרות ואילו סיפור שלה על כך שאצלם אין בכלל טלביזיות, מעורר אותם לויכוחים סוערים למחשבה על כל העניין.

אני סבורה שראוי ורצוי לילדיהם להתמודד עם דעות שונות ורכות הניתנות-מן המקור אנו מעדיפים תמיד לא להשמיע אלא להביא מקורות כתובים ואנשים מחוץ לצוות הרגיל.

צריך לסמוך עלינו - והכוונה לכל הקהילה שלנו - ועל הילדים, שיטמיעו בתוכם את התכנים החשובים.

יעל שפרונג

התגמדות

הגיעה לאזני שמועה שמכינים במשק "שבוע גמדים". אני מקווה שהשמועה אינה נכונה. חברים - הרעיון כבר שחוק. קיבוצים אחרים כבר שיהקו את המשחק, אלה עם יותר הצלחה, אלה עם פחות. אולי הרעיון היה טוב לקיבוץ הראשון שהמציא אותו כשכל העסק היה הפתעה. עכשיו כולנו קראנו ושמענו ובסך הכל יודעים כבר מה האפשרויות העומדות בפני הגמדים. שמעתי וקראתי על קיבוצים שבהם החברים הוציאו כסף רב בהטסת ה"מגומדים" שלהם לאילת, ועוד סיפורים דומים. איזה בזבוז כסף! וגם אם מגמדים את הפעולה, איזה בזבוז אנרגיה בנסיון לחשוב על משהו אוריגינלי.

נוסף לכך משחקים מסוג זה בגמרים כמעט תמיד במין תחרות סמויה בין חברים ואז לא כל אחד נהנה. היה מכתב ב"יחד" של השבוע שעבר שמצביע בבירור על כל החולשות שבמשחק זה, ולדעתי גם כל הילדותיות שבו.

סוף סוף גמדים רק עזרו לאלה שהיו במצב יאוש, ואני מקווה שעוד לא הגענו למצב כזה מיכאל כ.

מוועדת ההליטה

ג'ואן אנגל - ג'ואן, אשתו של החבר פאול אנגל, הגיעה למשק לפני כשלוש שנים ע"מ להצטרף לאחותה. היא ביקשה להתקבל כמאומצת במשק במשך תקופת לימודיה, בבית-הספר לאחיות בצפת. בקשתה נדחתה בגלל תקנון האימוץ שאיננו מאפשר קבלה לאימוץ למי שגר במשק. ג'ואן הגיעה לידי הסדר עם המשק שחייב אותה לשלם בעדקיומה עד לתום מועד לימודיה. במשך הזמן הזה ג'ואן נישאה לבח"ל, וזה עתה סיימה את לימודיה ומבקשת להתקבל כמועמדת.

משפ' בן-זאב - יהודה בן ה-33, ופט בת ה-33 יחד עם ילדיהם איתי בן ה-6 וליאור בן ה-4½, הגיעו אלינו לפני שנה כמועמדים מגשר-הזיו.

יהודה עבד תקופה ממושכת באקונומיה בתקופה שדוד דבולט היה אקונום. משם עבר לעבוד במפעל למשך תקופה ממושכת למדי לפי בקשת המפעל. פט עבדה במחסן הבגדים, בחדר-האוכל, ובאחרונה במטבח בו עבדה תקופה ממושכת לפי בקשת ענף המזון וועדת כח-אדם. עתה פגה תקופת המועמדות של המשפחה והם מבקשים להתקבל לחברות. אריה וולפין.

לקראת האסיפה

לקד'את האסיפה

למרות ההתחלה הכושלת (בקודה אחת ירדה מסדר היום והודעה אחת התווספה), אמשיך בטור זה המיועד להבהיר את סדר היום לפני האספה.
נמשיך את הדיון בעתיד המפעל. ששה חברים כבר ביקשו רשות דבור מלפני שבוע, ולכן יש להניח שנושא חיוני זה יתפוש את מרבית הזמן. בזמן הנותר, או באספה הבאה תהיה לחברים הזדמנות להתייחס לנושא של עבודת חוץ מ"קדרים" בשרותים במשק. יש להודות שהמזכירות לא שקלה נכון את רגישות החברים בנושא, ועברה לסדר היום כמהירות מופרזת, ולכן יש לדון בו. המזכירות על כל פנים רואה את ההצעה בחיוב. (כפי שדווח בדו"ח מזכירות האחרון). מלבד בקשה למועמדות של ג'ואן אנגל, ולחברות של משפ' בן-זאב, עומד על הפרק נושא מרכזי נוסף. סוף סוף בא לדיון תקנון עבודה מעודכן. במשך השבוע יחולק התקנון המוצע לתאי החברים, וכדי לייצל את הדיון מומלץ שחברים יעיינו בו לפני האספה. אנה. להתראות (בלי נדר) ביום א'.

הודעות:

נסיעה לתל-אביב - מי שמעוניין לנסוע לתל-אביב לסוף שבוע (ששי-שבת) באחת השבתות הבאות ולהתחלק בנסיעה איתנו מתבקש לפנות אל בתיה וו.

חוגים! חוגים! - שמענו זה עתה שג'סון מוכן לחדש את חוג היין שלו. למעוניינים התקשרו איתו אישית.
במסגרת ירח העיון, ברצוננו לקיים חוג למזרחנות בהדרכת מאיר ר'. יתקשרו איתו המעוניינים, בהקדם האפשרי, מפני שהמפגש הראשון אמור להיות בשבוע הבא. וו. התרבות.

מהמרפאה - בדיקות ובדיקות דם וכו' יערכו בימים: א' ב' ד' בשעות 7.30 - 8.00. החל מיום א' 1.2.81.

אבידה - שמחה מבקשת עזרה בחיפושים אחרי אפניים אדומים שנעלמו מאיזור חדר-האוכל, ביום ה'. במקומות בלי צבע יש כתמי חלודה והיתה שרשרת מכוסה בפלסטיק צהוב קשורה למושב.

לחברים שזוכרים את צ'רלי (לודוויג) בילר (גורסי ליז/כפר-הנשיא), אשתו ננסי לפני כשבועיים. כתובתו: צ'רלי בילר
הרקפות 29, קרית טבעון.

ליהודה ואסתר מצליח היה אסון במשפחה - הבת נהרגה בתאונה.
כתובתם: יהודה ואסתר מצליח
רח' וייצמן 62 כפר-סבא.

מכתב-מהמועצה

16 לינואר 1981

מכתב זה התקבל מהמועצה האזורית

לחברי הקיבוץ שלום רב, ברצוני לשתף אתכם ולמסור לכם מידע בנושא: "פורום המזכירים" של המועצה האזורית הגליל-העליון.

פורום המזכירים מהווה מסגרת לפגישות המזכירים של קיבוצי האיזור שלנו, (כשמצטרפים אלינו גם מזכירי מדום הגליל), סה"כ 29 קיבוצים.

מפגשים אלו היו נהוגים כבר בעבר והתחזשו לפני מספר חודשים. המזכירים נפגשים אחת לשלושה שבועות ומקיימים שיחות ודיונים על נושאים הקשורים לאזור, לפעילות המועצה האזורית, וכמו כן למידה בנושאים רבים הנוגעים לעבודת המזכיר בקבוצו. חשוב לציין שעד כה היו מעורבים בעבודת המועצה מרכזי המשק והגזבר בלבד, וחשובה מאד מאד מעורבותם של המזכירים, מאחר ופעילות המועצה מתבטאת גם בשטחי התרבות החינוך והחברה.

המזכירים נפגשים עם בעלי התפקידים במועצה, מקבלים אינפורמציה על עבודתם ודנים בבעיות השונות המתעוררות עקב השיחה.

כמו כן נפגשנו עם מפקד המשטרה ודנו ביחסי הקיבוצים עם המשטרה.

עם עו"ד יוסף רונן על הקיבוץ ומשפט המדינה.

עם נציגי וו. החברה של התנועות והאחראים על נושא הסמים.

קבלנו מידע על נושא השיקום והיעוץ המקצועי מאנשי התחנה, וגם נושאים אידאולוגיים ועקרוניים, עולים על שולחן הדיונים.

הפגישות הקרובות נועדו לדיונים בנושא הספורט העממי והייצוגי באיזור (כדורסל-ליגה לאומית), בקליטת בנים, בבעית הרוטציה ובחירת בעלי תפקידים למועצה, בעבודת בנים בשנת הופש במפעלים האזוריים, בפעילות אזורית לנקלטים, ועוד נושאים רבים שכל קיבוץ מתלבט בהם.

נשמח לקבל הצעות מכל חבר קיבוץ לגבי נושאים הנראים לו חשובים לדיון, ולהכוונה ע"י המזכירים, על מנת להגביר מעורבות חברי הקיבוצים בנעשה במועצה ובאיזור.

אברהם ערמוני - רכזת הפורום.

עבודת בנות

מהבוא קדרים

אני רק רוצה בכמה מלים להגיד את אותם הדברים שלא נתנו לי להגידם באספה האחרונה.

ביודעין שהאספה מוקדשת למפעל, רציתי לבקש דיחוי כל פעולה בקשר להבאת הבנות מ-קדרים

לעבוד אצלנו במשק. דחוי עד לאחר דיון באספה על אותו העניין.

אני חושבת שכל הטיפול מטעם המזכירות וכל מי שיהיה קשור בו - היה בלתי הוגן לגבי

אלה שיש להם השגות ודעות בעניין זה. באף מקום לא היתה הודעה או דו"ח כלשהו, עד שהדבר

הונחת עלינו באותו יום של האספה - יום לפני בואן של הבנות!

אינני רוצה כאן להכנס לפולמוס או ויכוח - אם צריך להעסיק בנות ממשק צעיר בענפי

השרותים שלנו, או לא - למרות שגם כאן יש לי מה להגיד.

אפשר לקרוא לזה "עזרה למשק צעיר", גם אנחנו עבדנו בעבודות חוץ בזמנו.

(המשך בעמ' הבא)

עבודת בנות מקיבוץ קדרים

ואפשר לקרוא לזה הכנסת עבודה שכירה לשרותים בבלת האחורית. תלוי איך מסתכלים על זה (ציטוט מפי המזכירה באותה אספה). אז לפחות תנו לדון בענין - להביע דעה!!
באותה האספה גם התבשרנו על פעולה שנעשית ע"י המזכירות, להחזיר את החברים לאספות. זו בהחלט פעולה במקום וצריך לברך על כך.
אז אנחנו גם צריכים לשאול את עצמנו למה חברים רבים כל-כך נעדרים מאסיפות. אם האספה היא רק חותמת גומי לדברים שהוחלט עליהם במקום אחר - אזי בודאי שאין טעם לבוא לאסיפות.
יעל נ.

נ.ב. - אני משתתפת ברוב האספות.
אינני מתכוונת להביא ערעור, כפי שהוצע לי ע"י יושב ראש האספה.

ביננו לבין עצמנו...

על היהדות והתרבות שלנו

שתי התגובות - הדומות בניתוחן - של ג'וני ושל תמר, על מה שנעשה להקנות "מושגים ביהדות" לילדי בית-הספר המקומי מעוררות תמיהה ומחשבה. תמיהה מפני שאני, על אף העובדה שאינני מזדהה עם אורח החיים של חסידי גור, אינני רואה בהם "שבת זר ומוזר המתגורר על ראש הר בחצור הגלילית, לובש בגדים משונים..." (אליבא דתמר). לי נראה שדוקא במדינה יהודית כל יהודי יכול ורשאי להתלבש איך שירצה, מבלי ששגיונו או חפצו בסגנון מסוים יעורר תרעומת.

בח"ל דאגנו למה שיגידו הגויים על תלבושות החוגים הדתיים כיוון שפחדנו שמא תהינה השלכות לגבינו. אם אפשר לקבל שכן/בת הקיבוץ יופיע נעול בנעלי בית מרוכסנות (במידה והרוכסן לא שבור), בשמלת ערב נוסח סלון האופנה של טובא (מלפני דור), או במכנסים קצרים שהתחילו את חיהט בתור ג'ינס, ועברו גזירה בלתי שווה כך שמכנס אחד ארוך בכמה מ"מ טובים מן השני, אזי אפשר לקבל שיהודי יכול להופיע בחליפה שחורה, חובש כיפה ולא מסתיר את הציציות שהוא לובש. העובדה שאני לא נוהג כך לא גותנת לי זכות לכנות אותם "מוזרים" ואת עצמי "נורמלי". אדרבא, בתור אחד משלושת האחוזים שחיים בתוך הקהילה הקיבוצית אני גאה על האי-נורמליות שלי.

תמר כותבת משפט אחד שחזר בו סיוס הגיוני. "אני לא רוצה שיוחאי יתגה מומחה לכל הדינים והמצוות אשר הם מקיימים". ההמשך היה צריך להיות "אלא שיהיה מומחה לכל הדינים והמצוות ביהדות שאנחנו מקיימים". כאן הדבר המעיק - כי בעצם מה אנחנו מקיימים? לפני כאלפים שנה אחרי מותו הטראגי של צעיר פרושי בשם ישוע, קם איש בשם פאולוס, מומחה ליחסי ציבור ובקיא במכירת דברים רבים והכריז: "אפשר להיות יהודי חדש (קרי נוצרי) מבלי לקיים מצוות כלל. רק צריך להאמין בישו כבן האלוהים ובסמכותה של הכנסייה". מאותו הוצע נפתחו שערי גן העדן לרבים, סולקו כל ה"לאוים" מן היהדות, הושם הדגש על "אהבה" ורדיפת יהודים הועלתה לדרגה של ספורט של ימי הביניים.

נכון שהחברה בכפר-הנשיא מקיימת חיל תרבות שאין להתבייש בהיקפם. אבל קשה לאמר שהתכנים המצויים בתרבות זו הם יהודיים. האם עקב החינוך שאנו מקנים לילדינו - בבית, בבתי-הספר, בהתייחסנו לעולם הסובב אותנו וגם באורח חיינו - בנינו מרגישים שהם יהודים? אחד הדברים המרגשים ביותר ששמעתי נדמן האחרון היה בחדשות בשבוע זה (יום ג'), כשהקריין אמר שבסקר שנערך בין יהודי ברית המועצות (שלא הגישו בקשה לעלות לישראל), נמצא שרוב גדול של

(המשך בעמ' הבא)

(המשך) ביננו לבין עצמנו

יהודים אלה לא רק שמרגישים כיהודים, אלא, רוצים שילדיהם יהיו יהודים ושהדבר ייכתב בתעודת הזהות שלהם. כשאני חושב על הקשלים הנגרמים לנושא תעודת זהות שיש בה מילה "יזיד", ועל האנטישמיות הגלויה שקיימת שם, אני מרכין ראש בפני יהודים אמיצים שיודעים גבורה אמיתית מהי, ושואל בליבי: כך אנו היינו יכולים לעשות וכך היינו מעבירים לבנינו? ממה אנחנו מפחדים יותר (וכאן אני זקוק לדבריה של חמרה): "אולי משהו רוצה שבסופו של דבר, ינהגו ילדינו כמו כמו קהילת גור בחצור". או "חצי מליון ישראלים יושבים באר"ב וגל הירידה אינו פוסק..."

בודאי שזה פשוט מדוי להעמיד זה מול זה, אבל חסידי גור באו לחיות בגליל, (כנראה שאיננו רוצים בסוג זה של יהוד הגליל).

ואילו לא מעט מבני הקבוצים מצטרפים למהמרי הבורסה בתל-אביב או נעשים לדיירי הכרכים של ארצות הגלות.

במשפט המסיים את מאמרה של חמרה נמצא המפתח לבעייתנו: "איש לא יעלה על הדעת, שכדי לחנך את ילדינו לתורת הקיבוץ, אנחנו צריכים להביא מרצה מן המפלגה הקומוניסטית, אם כן, - כמה שונה החיבור ליהדות?"

"תורה", או של הקיבוץ או של היהדות, לא קונים בשיעורים ולא מפל מרצים, אלא, חיים אותה. אני בתור יהודי שמקיים חלק מן המצוות של שתי התורות יודע עד כמה קשה העשייה אבל מצוות "עשה ולא תעשה" הן אושיות קיומם של הקיבוץ והיהדות.

כאחד שהשתתף בכמה פגישות של חוג היהדות שנוהל ע"י אנשי הקריה החסידית בחצור,

יש לי גם הסתייגות מאופן נסיונם לנהל חוג כזה, אבל לא בגלל לבושם או אורח חייהם.

אגב, לא זכיר לי שרבות מן המחנכות או המטפלות באו לשמוע אפילו פעם אחת. ביחס לעבודת האשה מן הקריה החצורית, שמעתי רק דברים.

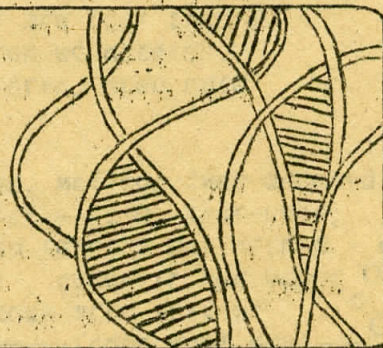
חיוניים. האם זה היה מקל על חמרה או ג'וני אם אני (הנגוע במקצת) הילתי מלמד/מקנה

מושגים ביהדות??

אריק

אבג זהו חטיבת למדן ספציה
שת

נדליק נר לזכרו של
גלעד הימן לי שבט

"כנס כפר-הנשיא" של שלום עכשיו

כמידה והיה מתקיים בשם זה, אמצעי התקשורת היו מנציחים את המאורע. אפשר היה להוסיף את הכנס ה"מפרסם" הזה לרשימה ארוכה של כנסים פוליטיים שמוותיהם הונצחו לפי הישובים בהם התקיימו הכנסים. אין ספק שלאחר הכנס, ידב-רו בארץ על "חוג כפר-הנשיא" בדומה ל"חוג עין-ורד" שצמח מהכנס שהתקיים בישוב בשם הזה אבל שמטרתו היתה הפוכה מזאת של הכנס הנ"ל.

כפר-הנשיא, בדומה לישובים אחרים באצבע הגליל, רגיש מאד לנושא רמת-הגולן שרק לפני שלוש-עשרה שנה היוותה איום רציני על עצם קיומנו הפיזי. כלהט הקרבות בסיני, ירושלים והגדה המערבית, ישובי אצבע הגליל ישבו המומים כי לאחר שבוץ של לחימה ונצחונות מפוארים בכל החזיתות, ישובי עמק החולה עדיין ישבו בצל האיום הטורי, שבמשך חשע-עשרה שנה לא השתנה. הלחץ שנוצר על ידי אותם הישובים על המוסדות האומיים גרם להתלטת הממשלה דאז לכבוש את הרמה ולבטל גם בחבל ארץ זה את האיום על ישובנו.

בעקבות הכיבוש ע"י צה"ל, רמת הגולן הפכה להיות שטח חיוני למדינת ישראל לפי מדיניות מפלגת העבודה ובתיאום עם התנועות ההתיישבותיות שבראשה עמדה התנועה הקיבוצית. כתוצאה, נגשו, בגיבוי הקונצנזוס הלאומי ובברכה של ישובי עמק-החולה למלאכת ההתיישבות בתנופה רצינית, עד שנוצרה אוכלוסיה של תושבי הרמה שהם ישראלים אבל שטחם אינו חלק של מהלנת ישראל. טבעי הדבר, שרגע האמת יגיע במוקדם או במאוחר והצורך המעשי יהפוך להיות דרישה פוליטית להחלת החוק הישראלי ברמת-הגולן. המציאות מחייבת את זה והדרושים, תושבי הרמה המקוריים, תובעים לדעת, ובצדק, מה עתידם (להם אין התנגדות להחלת החוק הישראלי ברמת-הגולן).

אין זה פלא שהתנועה הקיבוצית המאוחדת, שבה רבות השקיעה מאמצים ומשאבים רציניים לישיב את הרמה, מאז מלחמת ששת הימים, החליטה במועצתה על החלת החוק הישראלי ברמת-הגולן, ורק השאלה של העיגול היא המעכבת את ההחלטה. מבחינה טקטית, חייבים לחכות למועד מדיני נוח יותר לישראל ולא לפעול בצורה שלומיאלית כמו במקרה של "חוק ירושלים" האומלל שגרם לנזק מדיני ללא כל יחס לערך החוק.

לאור כל זה וללא כל רגישות לתושבי האיזור, באה תנועת "שלום עכשיו" ומנסה להפוך את הקערה על פיה ולקיים כנס נגד החלת החוק ברמת-הגולן באחד מישובי אצבע הגליל שבודאי מוסיף ערך סמלי לבאי הכנס.

כותב שורות אלו נאמן לעקרון של חופש הדיבור ופלורליזם פוליטי בתוך הקיבוץ, אבל אינני יכול להסכים לקיום כנס כזה בכפר הנשיא כי הוא מעיד הפגנה לאמצעי התקשורת שמעבר לתחום של חופש ההתבטאות. אינני מוכן להסכים שהקיבוץ שלי, שמצבו הגיאוגרפי הרגיש בנושא רמת-הגולן, יחפץ למוקד להכרזות מפוקפקות באמצעי התקשורת שיונצחו בשם "כנס כפר-הנשיא" נגד החלת החוק ברמת-הגולן. יש לזה טעם לפגם והוא פוגע במצפון ומנוגד לאופי הקברה שלנו.

אריה וולפין

(א) העמקת ההיכרות בין חברים שלא מזדמנים לרוב יחד.
(ב) שיח, הדברות במסגרת שאינה מחליבת החלטות. דגש על הדברות בין דורות.
(ג) התעוררות מחשבתית מסביב לערכי ומטרות הקיבוץ.
(ד) גסיון להבדיל כמה ערכים, אישים משותפים.

ההרשמה : החל מיום ראשון .
הסדנא הראה תפגש ב- 9-8/2 .

איך הלה ?

אלך התרשמת ?
+++++

רחלי

קרול ב. - ממש טוב, בהנלתי מעצם המפגש.

האם הרגשת שאח מילצגת קבוצה חברתית במשק ? האם הרגשת שמצופה ממך להיות נציגת

הקבוצה החברתית ?
++ ++ ++ ++ ++ ++

מִי כָל

רחל ל

קרול

פרנק

(המשך בעמ' הבא...)

(המשך) סדנת "שיח - וחשיבה"

=====

פרנק - וציפו כמובן לסיפור אישי אחר ממני, מאשר אצל בני המשק בכל הקשור לשאלות של עבלי. אמנם נטענו במהלך השיחה דברים נגד שכבת הוותיקים כשכבה, אך לא הרגשתי שהם כווננו כלפי משהו מסוים בקבוצה.

איך את/ה מגדיר/ה את אופי הקשר ביןך לשאר המשתתפים לפגישת המפגש, ואחריה?

מיכל - עם שני הצעירים רחלי ודוד - לא היה לי קשר מעבר לאמירת שלום, ולמעשה גם לא עם הוותיקים שבקבוצה. עכשיו, נראה לי שיש קצת יותר קשר, אם כי אינני יודעת אם זה ממשיך כי אנחנו לא גרים באותה סביבה, ובכלל אני חושבת שתמיד תהיה השתייכות לקבוצות חברתיות. עם זאת, תמיד טוב וחשוב לשמוע האחד את השני בנושאים הקשורים לקיבוץ.

רחלי - בין החברים שהשתתפו, היו כאלה שלפני כן "לא יצא לי" לדבר איתם, אם כי לא היתה כל רתיעה, פשוט לא היתה הזדמנות. אחרי המפגש אינני מרגישה יותר קרובה למשהו, אך טוב שניתנה ההזדמנות להפגש ולשוחח ביחד.

קרול - בחלק מהדברים הרגשתי כנציגה של קבוצה חברתית, אם כי אני לא מרגישה עצמי שייכת לקבוצה כלשהי. כל הדגשים בשיחות היו על החברים כפרטים, וכל הנאמר היה אישי, ולא מייצג. הרגשתי שהכוונה היתה להסביר את עצמי כדי שהשומע יבין אותי, ולא שיסווג אותי כחלק של שכבה מסוימת.

פרנק - המפגש עודד אותי לסוג קשר לא שגרתי עם אנשים, במידה מסוימת הונמך אצלי החשש להצטרף לקבוצה חברתית שעד כה לא הייתי מחפש קשר מיוחד איתה.

איך היתה האווירה במשך המפגש?

מיכל - האווירה היתה נעימה, ממש פנטסטית. כל אחד דיבר והרגישו שהיה נעים לשוחח.

רחלי - השיחה בכלל היתה רגועה מאד ולא הורגש כל עימות. היה הרבה רצון להקשיב לאחר.

קרול - האווירה היתה נעימה, לא היה לחץ ויכולתי להחליט עד לאן אני רוצה לחשוף את עצמי. תיאורטית, היה אפשר גם "למרוח", אך זה חבל אם משהו יעשה זאת. למעשה, ניתנה לנו הזדמנות להקשבה, ולודת לעמקם של דברים על מטרות אישיות ומשותפות לכולנו.

פרנק - האווירה היתה נעימה מאד, היתה נכונות להקשבה. היו פחות מדי ניגודים ביחס לקיבוץ. היה הסבר שבקבוצה בה יש אוירה נעימה, גם הניגודים מתקדזים במשהו, ויתכן שכאן קרה דבר מעין זה. יתכן שאם הקבוצה היתה בגודלה המקורי - הניגודים היו בולטים יותר.

איך הין הארגון וההנהלה?

מיכל - ההנהלה היתה מצויינת. לגבי הארגון, רצוי לקיים את המפגש ברציפות - כפי שהיה - כי פיצור המפגשים יביא לאיבוד האווירה. כשהמפגש רצוף אז ה"מחשבה איתך".

רחלי - היה חשוב לרכז את החברים כפי שהיה. ההנהלה היתה בסדר.

קרול - המבנה הארגוני של המפגש היה טוב. היה חשוב לשבת חצי יום במרוכז, כי רק כך אפשר ממש ליצור קשר עם החברים. אשר להנהלה, שריטה מנחה טוב.

פרנק - אורית היחד גרמה להרבה השראה וחופש דיבור, דבר שלא יוכל להתקיים בחוג של פעם בחודש. אני חושב שהרצף תרם בהרבה להצלחה. ההנהלה היתה טובה מאד, והמנחה עודדה את החברים לדבר.

(סוף בעמ' הבא...)

(המשך) "ישלח - וחשיבה"

מה היו הציפיות שלך מהמפגש?
+ + + + +

רחלי - לא היו לי כל ציפיות, פשוט לא היתה לי סיבה לסרב להשתתף. אני רואה במפגש כזה עוד "מה" למעורבות חברתית בנעשה במשק. אשר לתוצאות, במהלך השיחה נאמרו דברים על תפקודים שונים במשק, ואולי בעקיפין יהיו שיפורים לאור הדברים שהעלינו.

קרול - לא היו לי ציפיות מוקדמות. אני סומכת על וונה!

ראיינה : - דליה.

* * * * *

הוצאת הספרים של הקבוץ המאוחד
כ"ט בטבת תשמ"א, 5 בינואר 1981

לכבוד
עורך/ת העלון

שלום רב,

בזאת הננו פונים אליכם, בבקשה, להביא לידיעת חברי המשק, מעל דפי העלון, את דבר קיומה של החנות החדשה למימכר ספרי הוצאת הקבוץ המאוחד. החנות נמצאת בבית-הקבוץ המאוחד, רח' סוטין 27, ת"א. (קומת מרתף).
לחברי קבוצים ניתנת הנחה של 40% על תשלום במזומן ו - 23% על תשלום באמצעות המחאות. בברכת חברים,
מזכירות הוצאת הספרים.

* * * * *

הודעה

חברים אשר יש להם תקלה בטלוגיזיה מתבקשים להודיע במזכירות הטכנית. נא להביא אתכם את הפרטים הבאים :

(1) התקלה.

(2) שם החברה שיצרה את המכשיר.

* * * * *

נראה לי שטוב וחשוב לקיים דיון ציבורי בשאלת הוראת היהדות ע"י מורה מחזור בביה"ס שלנו.

בשיעורי היהדות, פרט ללמוד ללמוד החגים כפי שנהוג לחוג אותם בקריה החסידית, לומדים הילדים גם על מצוות "עשה" ו"אל-תעשה", כאשר המקור להן הוא הציור האלוהי.

ברוב המצוות שבין האדם למקום - אנו, בחברה חילונית בעיקרה, יש עניין אקדמי בלבד, אולם במצוות שבין אדם לחברו - איני מקבלת בשום אופן את הלך המחשבה שאת "כבוד את אביך ואת אמך" אנו מעבירים לילדינו כערך משום שזהו צו אלוהי שניתן לעם ישראל במעמד הר-סיני. נראה לי שאנו משדרים לילדים שערך זה הוא חשוב ומשמעותי עבורנו היום, כחברה, חברה הנוהגת לפיו בחיי היום-יום שלנו על מנת שהדוגמא והיישום שלו יתנו תוקף ממשי וכיסוי לדברים.

ועל השבת. מרים, המורה מחזור, מלמדת את הילדים על המנהגים והמצוות הקשורות בשבת. ואני שואלת - לשם מה? האט כדי להוסיף לילדים עוד "גוף-ידע"? האם כדי לתת להם תחושת שייכות לעם-ישראל? או האם כדי להעמיד אותם על עומק ההבדל בין היהודים ה"אמיתיים", שומרי המסורת, לבינם? אני מוכרחה להודות שאני שלמה עם הדרך שבה אנו מקבלים את השבת. אנו, כחברה קיבוצית, בחרנו לציין את השבת על פי דרכנו, כפי שבחרנו לחוג את חגי ישראל לפי חפיסתנו את מהות החג (ואיני סבורה שבשל כך רשאי מישהו לראות בנו "פחות יהודים").

איני שותפה לגישה הטוענת שאנו עושים עוול לילדים בכך שאיננו מקנים להם את מושגי היהדות הדתית: מושגים, ולא ערכים, משום שאני מאמינה שהערכים הבסיסיים של היהדות הם כלל-אנושיים (אהבת הזולת ועזרה הדדית, כיבוד הורים, קדושת החיים, שוויון ערך האדם ועוד) ואנו מחזיקים בהם ככאלו - יהודים וכלל-אנושיים כאחד.

אני מכבדת את הציבור הדתי ואת דרכו ואמונתו, אולם כבוד זה אינו גורע מההערכה שאני רוחשת לדרך החיים הקיבוצית-חילונית, הדרך שבה בחרנו.

נכון שמדובר בשיעור אחד בשבוע ברוב הכיתות, אבל נראה לי שהעמדת העניין על השאלה הכמותית תהיה למעשה התחמקות ממתן תשובה לשאלה - בשביל מה זה טוב? לדעתי זה לא טוב. לא טוב משום שיש בכך מעין הודאה שהחינוך שלנו לוקה בכך שאיננו מספק די אינפורמציה על האספקטים הדתיים שביהדות. בשביל בני גליל, היהדות שלנו היא הדרך שבה חונכנו פה, בקיבוץ, ואיני חושבת שהינוכנו לקוי או פגום בגלל שלא למדנו מצוות ומעשים המקוימים ע"י יהודים שומרי מצוות (- מסיבות אחרות אולי כן!) ואיני מרגישה צורך להצטדק בפני איש על כך שאיני יודעת בדיוק מי כתב איזו חפילה.

אני בהחלט מסכימה שיש מקום לבדק בית רצני בשאלות חינוכיות שעל הפרק, אך לאו דווקא בכיוון זה. אני מצטרפת להצעתה של תמר שמחנכים המרגישים צורך בכך, ילמדו אצל תושבי הקריה החסידית, ויהיו בעצמם ה"מסננת" שתעבד את הדברים.

דליה

נ.ב. בכתה ב' לא מתקיימים שיעורי יהדות.

דו"ח משיבה משותפת של המזכירות וועדת הבנים

ביום ו', 1.81.23

בסדר היום: קליטת בנים.

הישיבה התקיימה ביוזמת ועדת הבנים

בראשית הישיבה מסרה אנגה מספרים מעודכנים (עד כמה שאפשר) של הבנים.

סה"כ הגיעו לגיל הגיוס במשך 32 שנה - 123 בנים.

מאלה נמצאים בבית כעת - 50

אבל רק כ-36 יכולים להחשב, בשלב זה כ"תושבי קבע". מהם 26 הקימו משפחות במשק.

21 בנים נמצאים כעת בשנת חופש (חלק כבר יותר משנה), ומספר הבנים הנמצאים בחוץ לארץ באופן קבוע (יותר משנתיים) הוא 18.

מספרים אלה מדליקים אור אדום, המראה את הצורך הדחוף לדון בבעייה בכובד ראש.

מכאל כ' פתח באמרו שיש הרגשת אי-נוחות מההסדרים הקיימים, וביקש מחברים להתחסס לשתי האפשרויות שהתווה במאמר שלו ב"דבר" הכפר" לפני זמן מה, "להחמיר או להחליר".

המצב היום הוא שרוב הבנים לא נשארים שנה שלמה במשק לאחר השרות בצה"ל. רוב הבנות כן נשארות, ויש הרגשה ש"מפספסים" את המטרה שהבן יכיר את המשק לפני יציאתו לשנת חופש.

חברים מועדת הבנים הביעו את הרגשתם שיש להעמיד דרישות ברורות, וגם חלק מהבנים שהשתתפו בדיון התבטאו באותו קו. המשק לא יכול להתחרות עם האפשרויות להרוויח בחוץ, ואין "לקנות" את הבנים ע"י מענקים למיניהם.

צוין שאולי עיקר הבעייה שבחברה הבוגרת שוררת אי-בהירות לגבי "מה זה קבוע", ולא יזה כיוון אנחנו מחנכים את בנינו. החברה צריכה להבהיר לעצמה, ולהגיד להם בשפה ברורה, מה היא רוצה מהבנים. הבנים הדגישו את החשיבות של מעורבות, גם בשנה (או בתקופה) שנמצאים בבית, גם כשנמצאים זמנית בחוץ. יש לרוב רצון למעורבות והיא לא מנוצלת. על ועדת הבנים להגביר את הקשר עם הבנים בחוץ, ועם אלה שעומדים לחזר או כבר חזרו.

יש חשיבות רבה בהגברת הפעילות של השכבה הצעירה, שהם הקולטים הטבעיים של הבנים. רק כך יושבר מעגל הקסמים של בנים שחוזרים אחרי שנת חופש, לא מוצאים חברה פעילה, יוצאים שוב, והבאים אחריהם שוב נשארים בלי חברה.

סך הכל היתה זאת שיחה ראשונה שמטרתה להתחיל לעורר דיונים בפורומים שונים. יש צורך דחוף למצא דרך לעודד את הבנים לחזר ולהקלט במשק. הוטל על 4 חברים (מכאל, אמנון, יעל ש', אנגה) להכין הצעות מעשיות כדי להעביר את הדיון לחברה כולה.

חברי המזכירות בלבד:

פנייה מ"קדרים" למצא עבודה חוץ.

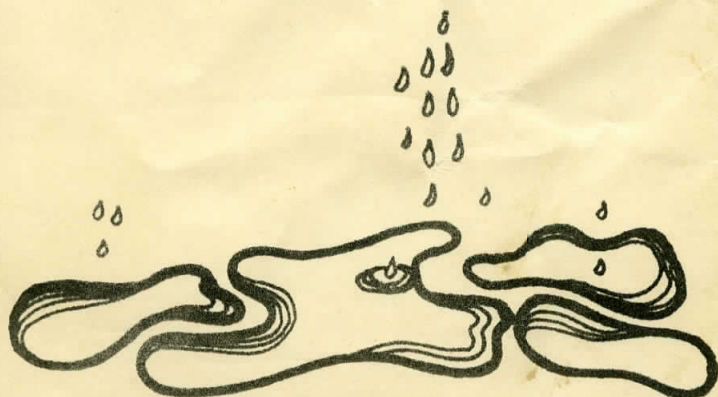
הקבוצה הצעיר "קדרים" מחפש עבודה בסביבה, בעיקר לבנות. ועדת כוח-אדם מציעה לקבל 5 בנות לתקופת נסיון, לפי התנאים שמציגה התנועה. הבנות יגיעו בבוקר וייעצו אחרי הצהריים. ועדת הגיל הרך מעונינת מאד שהבנות תעבדנה בתפקידי עזר בבתי הילדים.

המזכירות אשרה את הפנייה.

שירון

שירי

מחורק

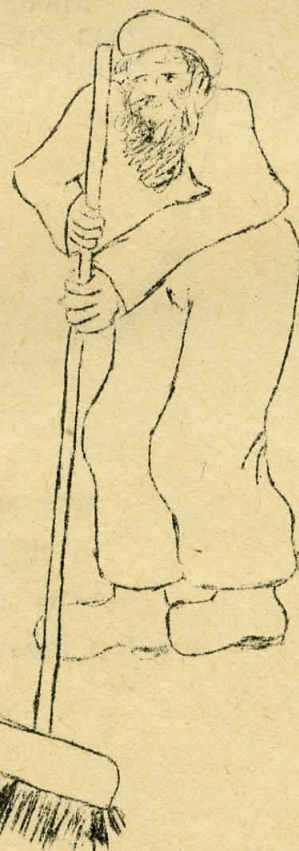
לילה טוב (המשך)

סקסופון התרפק
בבר עד חצות
מנגן ביבנה:
שלום, לילה טוב.

מטאטא הרחוב
עד הבוקר בשאר
למטאטא את שרידי
היום שעבר.

וחוזרים הגלים
אל הים ובלי סוף
וגם אנו באמר
לכם: "לילה טוב!"

מטאטאים את שרידי
היום שעבר
יתכן טוב יותר
יהיה המחר.

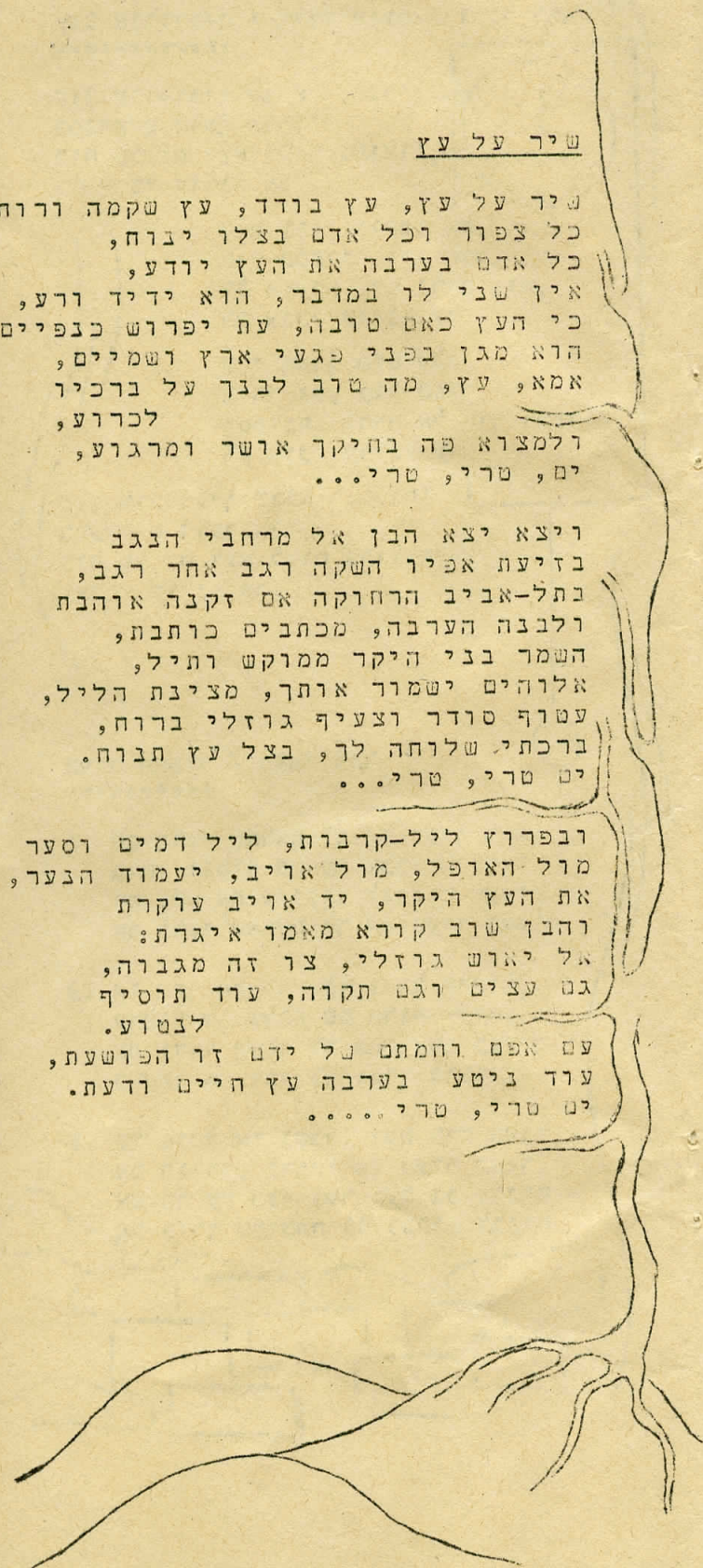
שיר על עץ

שיר על עץ, עץ בודד, עץ שקמה ורוח
כל צפור וכל אדם בצלו יבוח,
כל אדם בערבה את העץ יודע,
אין שבי לו במדבר, הוא ידיד ורע,
כי העץ כאט טובה, עת יפרוש כנפיים
הוא מגן בפני פגעי ארץ ושמיים,
אמא, עץ, מה טוב לבנוך על ברכיו
לכרוע,
ולמצוא פה בחיקך אושר ומרגוע,
ים, טרי, טרי...

ויצא יצא הבן אל מרחבי הבגב
בזיעת אפיו השקה רגב אחר רגב,
בתל-אביב הרחוקה אם זקנה אוהבת
ולבנה הערבה, מכתבים כותבת,
השמר בני היקר ממוקש ותיל,
אלוהים ישמור אותך, מציבת הליל,
עטוף סודר וצעיף גוזלי ברוח,
ברכתי שלוחה לך, בצל עץ תבוח.
ים טרי, טרי...

ובפרוץ ליל-קרבות, ליל דמים וסער
מול האופל, מול אויב, יעמוד הנער,
את העץ היקר, יד אויב עוקרת
והבן שוב קורא מאמו איגרת:
אל יאוש גוזלי, צו זה מגבוה,
גם עצים וגם תקוה, עוד תוסיף
לבטוע.

עם אפס וחמתם של ידם זו הפושעת,
עוד ביטע בערבה עץ חיים ודעת.
ים טרי, טרי.....

לילה טוב / דרורה חכקין

פנסים שוב יולקים
כל חשך ברחוב,
ילדים כבר אומרים
לאם: "לילה טוב!"

בחוצות הכלבים
חורצים לשון,
כבר הגיע הזמן
ללכת לישון.

כפנה חשוכה
בקרן הרחוב
זוג נפרד בנשיקה,
לחש: "לילה טוב!"

התריסים כבר הוגפו
ושקט בהיר
הבתים התרוקנו,
יהיה קצת קריר.

המוסך מתמלא
אוטובוסים לרב,
נהגים זה לזה
קראו: "לילה טוב!"

השומר הזקן

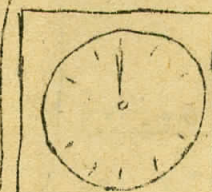
פנסו מכין

ונועל אוצרות

על מנעול ובריחים.

קול אורלוגין / ידי מנוסל-יוחנן זראי

קול אורלוגין קורא: חצות;
בפנדקים דועך הנר,
רוח של ים יצא לשוט בחוצות,
רק אנכי עודני ער.

רוח צפון נושבת אט,
אור הספינה נשא חור,
על משמרת עיף נרדם נוט,
רק אנכי עודני ער.
עדי ספון הים עלה,
תורן נפץ בגל טוער,
וספינת לידה אל חוף המצולה,
רק אנכי עודני ער.

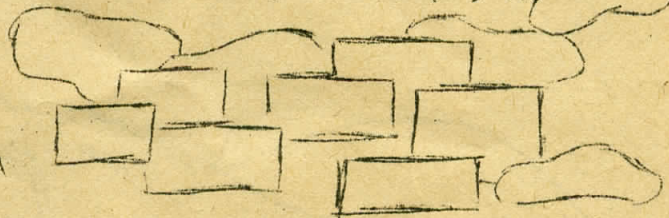
שוב אורלוגין קורא: חצות!
בפנדקים דועך הנר,
רוח של ים יצא לשוט בחוצות -
ואנכי עודני ער.

העיר האפור / נעמי שמר

1. אם תרצי שאראה לך את העיר באפור,
בואי ונטיל בה על אנכי מרצפות.
דם נשא את עינינו ליונים שעפות -
אם תרצי שאראה לך את העיר באפור.

2. אז אתן את ידי לך ונרד לרצוף,
ערמות של שלכת שם הרוח יעוף,
את ודאי תכסי לך את ראשך בצעיף -
כשאתן את ידי לך ונרד לרצוף.

3. על ספסל אז נשבה, ועם רדת האור,
אם תגיד, עיפתי מן העיר באפור,
אשיבך על כנף-נשר ועל גב עננים -
אל עירך שחיתתה לך בבתים לבנים.

בשלכת נושג כבר הסתיו,
האבק בדרכים אט שקע,
והיום רק אליך נשרף
וחולם על פגיושה רחוקה.
הן אפשר כי עוד ערב יבוא
והשער יחרוק לו דומם,
ועיניך יהיו כה טובות,
כמו אין מלחמה בעולם...

הן אפשר, הן אפשר,
שיהיה זה פשוט כבר מחר,
הן אפשר ובג'יפ שעבר
שאגו בחורים כי נגמר.
הן אפשר, הן אפשר,
שיהיה זה פשוט כבר מחר.

הן אפשר כי חדרך העצוב
מחכה בחורון קירותיו,
וקורא הוא לשנינו לשוב
מקורות, מדרכים ומסתיו.
הן אפשר כי פתאום נפגש
במשלט או בדרך עפר,
הן אפשר, בין עשן ובין אש,
גם לחלום שהכל כבר נגמר.

הן אפשר, הן אפשר,
שיהיה זה פשוט כבר מחר,
הן אפשר ובג'יפ שעבר
שאגו בחורים כי נגמר.
הן אפשר, הן אפשר,
שיהיה זה פשוט כבר מחר.

שלכת 7 א. בקר - י. נאמן

יך אלם הרוח, שלכת בעלים,
נומו ילדי שירי, כי אין יותר צלילים.

ושיר רק אחד נותר, שיר על עלה פתאם נשר.
נורא, מה זה עלי עליו נגזר!

נומי נפשי עלי, הסתיו חרש לבוא,
אחרי נשור עלה, הנה נותר שירו.

מי לך בשירים יקשיב, אם את קולי בבוא אביב
נשא רוח צלמות מסביב

יך אלם הרוח, שלכת בעלים,
נומו ילדי שירי, כי אין יותר צלילים.

רותי

תכול עינייה כשמים
מבטה כלהבה,
אם אך נשקתי השפתלים,
אז ידעתי מה זאת אהבה.

סער, הספינה חורקת,
חקפץ מגל אל גל,
אלי עם דעם היא צוחקת,
ועם ערב לי תפרע תלחל.

לי כל גל נושא מזכרת
מן הבית, מן החוף.
מני עצים יפי-צמרת
וצהב שלכת בת-חלוף.

הנשאי ספינה ושוטי,
כה רבים הכסופים;
לי בערה יש ושמה רותי,
המצפה באלה החופים.

בואי רוח / יעקב שבתי

יום ועוד יום, שנה ועוד שנה,
כמו מילים ללא מנגינה.

בואי רוח, בואי רוח,
שוב שלכת וקרה,
בואי רוח, בואי רוח,
מי ישוב בחזרה?

לילה ארוך, ושוב טפטוף עקשן,
כל ימי כלים בעשן.

בואי רוח, בואי רוח,
שוב שלכת וקרה,
בואי רוח, בואי רוח,
מי ישוב בחזרה?

רייזלה / בגון

בנות: בית קט עומד ברחוב
וכולו שלוח ודמי,
בעליית הגג שם גרה
רייזל יקרה שלי.

כולם: מידי ערב אחפזה
אל בית חמדתי,
ובקול אשרוק לה, רייזל,
רדי, רדי, רדי.

בנים: האשנב נפתח מיד,
מישהו רומז אלי,
ובדמלי הרחוב בוקע
צליל קולה של רייזלי.

בנות: חביבי, חכה עוד רגע,
אתפנה מיד.
עוד מעט אבוא למטה,
חד, תרי, תלת.

בנים: אטילל, עליז אשרי,
אפצה גרגרים,
ופתאום אשמע צעדיה
על דרגות מדרדרים.

כולם: אך ירדה מעל חבתי
את גופה הרך,
את ראשה דומם נשקתי,
כך, כך, כך.

דוגית / נתן יונתן

דוגית נוסעה, מפרשיה שנים,
ומלחיה נרדמו כולם,
רוח נושבת על פני המים,
ילד פוטע על החוף דומם.

ילד פוטע הוא ועגוס עינים
שוטפים המים למרחק אין-סוף.
אם לא יעורו כל מלחיה -
איכה תגיע הדוגית לחוף?

1. היל ציוניוני הדרך,

אבנים לבנבנות,
טוב לשוט, תרמיל על שכם,
אל בלי אן, הרחק לנודד.
בין אילת ומתולה
שם עיפתי ואשב,
פרח-חן לקטוף הפצתי
ונבעץ לי קוץ בלב.

הי, ציוניוני הדרך ...

2. את הילקום פתאום-לפתע

ערפילים הליטו לוט,
כחול מרחב גדלו ממני
שתי עינים כחלות.

הי, ציוניוני הדרך ...

3. בין אילת ומתולה

תרמילי נפל בגיא ...
יד רכה שם בליל חשך
גזזה מחלפותי.

הי ציוניוני הדרך,

אבנים לבנבנות,
לא אצא עוד, לא אפליגם
אל בלי אן הרחק לנודד.

ערב בא / עודד אבישר-אריה לבנון

1. שוב העדר נוהר במכואות הכפר
ועולה האבק משבילי עפר,
והרחק עוד צמד ענבלים
מלווה את משך הצלילים,
ערב בא, ערב בא.

2. שוב הרוח לוחש בין גדרות גנים
ובצמרת הברוש כבר נמות יונים,
והרחק על כתף הגבעות
עוד נושקות קרנים אחרונות,
ערב בא, ערב בא.

3. שוב הורד חולם חלומות בלאט
ופורחים כוכבים במרום אט אט,
והרחק, בעמק האפל
מלווה התן את בוא הליל,
ליל רד, ליל רד.

בואי רוח / שבתאי-עממי

1. יום ועוד יום,
שנה ועוד שנה,
כמו מילים
ללא מנגינה.
בואי רוח,
בואי רוח,
שוב שלכת וקרה.
בואי רוח,
בואי רוח,
מי ישוב בחזרה?

2. לילה ארוך
ושוב טפטוף עקשן,
כל ימי
כלים כעשן.
בואי רוח,
בואי רוח,
שוב שלכת וקרה.
בואי רוח,
בואי רוח,
מי ישוב בחזרה?

חופים / נתן יונתן-הילמן

1. חופים הם לפעמים געגועים לנחל.
ראיתי פעם חוף שנחל עזבו
עם לב שבור של חול ואבן.
והאדם, והאדם
הוא לפעמים גם כן יכול להשאר
נטוש ובלי כוחות,
ממש כמו חוף.

2. אף הצדפים כמו חופים, כמו הרוח,
גם הצדפים הם לפעמים געגועים
לבית שתמיד אהבנו,
אשר היה, ורק הים
שר לבדו שם את שיריו.
כך בין צדפי לבו של האדם
שרים לו נעוריו.

שלג על עירי / נעמי שמר

1. שלג על עירי

כל הלילה נח

אל ארצות החום אהובי הלך

שלג על עירי

והלילה קר

מארצות החום לי יביא תמר

2. דבש התאנה

מתק החרוב

ואורחת גמלים עמוסי כל טוב

הנה שוב ישוב

שמש לבבי

ומשם תפוח זהב יביא

3. שלג על עירי

נח כמו טלית

מארצות החום מה הבאת לי

שלג על עירי

שלג על פני

ובתוך הפרי כל געגועי

בדומיה / לבטושנקו-עממי

1. בדומיית עלי שלכת

על פני שדות היום גווע,

האם במשעולים היא מהלכת?

העוד זוכרת היא לילות אהבה?

2. מתוך הגן שירה זורמת

וקול גרמושקה עצובה.

האם בחוט זהב היא עוד רוקמת?

העוד זוכרת היא לילות אהבה?

3. לאט, לאט תיסוב שבשבת

על גדות הנחל - ערבה.

האם צוחקת היא או נעצבת?

העוד זוכרת היא לילות אהבה?

4. הכפר נירדם מיום הפרך,

אי שם כוכב אחד כבה.

אולי עומדת היא אל מול הדרך,

אולי זוכרת היא לילות אהבה.

שלג / צרפתי - נעמי שמר

כבר ירד השלג בהרים רחוקים
ובשלג אנו צועדים,
ובתוך היער האפל מחכים
שלגיה עם כל הגמדים.

פזמון: חורפים שבעה חכינו לך,
לא קראת, אבל ענינו לך
וכתבל פה בנינו לך
מגדלים של בדולח וזהב,
עטרת חרש שרנו לך
ועדיין לא ספרנו לך
עד כמה אותך באהב.

העלים הצהיבו בראשי צמרות,
בא הסתיו אל ארץ רחוקה.
הוא צבע את כל התפוחים בוורוד,
וגם את לחייך המתוקה.

פזמון: חורפים שבעה חכינו לך ...

כבר נמס השלג בהרים, זה נכון,
חשכתי את כל אשר היה.
מספרים בעיר, כי לבבך הוא קרחון,
ולכן קוראים לך שלגיה.

פזמון: חורפים שבעה חכינו לך ...

תשרי סבא / עמנואל - עממי

תשרי סבא פנה עורף אל הרי האלף.
משתעל פה כבר החורף ובעינו הדלף.

ירושלים, עיר הקודש, למה ומדוע
לא נחת לי בזה החודש יומיים בשבוע?

ובצריף בוכה הילד, צומחות לו השיניים.
גלמוד הוא בכל החלד, כי הורים לו אין.

ירושלים ...

במחצה נפל אביך, נשמתו בתוהו.
אין דבר, סגור את פיו, תהיה חוצב כמוהו.

ירושלים ...

ליל אמש / נעמי שמר

כל הכוכבים דולקים הלילה כאן
ובדשא שרה ממטרה,
הוא והיא יוצאים הלילה לדרכם
בין הכרדסים והשדרה.

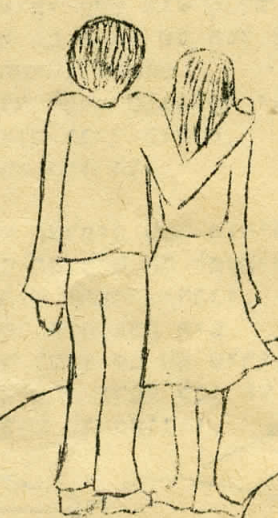
במשעול בלב שדות
זוג פוסע לבדו,
וידה בתוך ידו
כברכת שלום.

כל הכוכבים נושרים אל הביצוח
וטובעים בתוך ערפל כבד,
הוא והיא שומעים פעמוני הצות
ולבם עונה להם כהד.

במשעול בלב שדות ...

כל הכוכבים כבים עם שחר,
הרקיע צה וגם אפור,
הוא והיא חוזרים בדרך יחד,
רק ליל אמש הוא לא יחזור.

במשעול בלב שדות ...

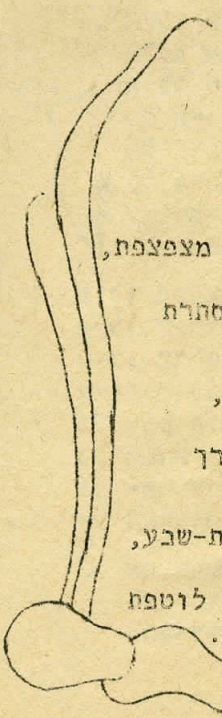

שיר בכי / נעימה רוסיית

1. מיהו המילל ברוח
והרוח בו?
מיהו שהשאיך פתוח
את הדרי ליבו?
מיהו, מיהו, מיהו שמא כלב
נד על הדרכים,
כי תמיד, תמיד בלילה דלף
הכלבים בוכים
2. או אולי זאת הרכבת
שם בערכה
שגזלה מן האוהבת
את מאהבה,
או אולי, אולי, אולי זה ילד
שנולד עצוב,
שהיתה, היתה לו אם אומללת
שהלכה בלי שוב.

3. מיהו המילל ברוח
ובקולו השכול?
מי המתפלל לבוח
ואינו יכול?
זה שיר-בכי זה, זה שיר בכי
ששרים כולם,
כך זולג, זולג לו על הלחי
עצב העולם.

רקפת

מתחת לסלע צומחת לפלא
רקפת נחמדת מאד,
ושמש מזהרת נושקת, עוטרת,
עוטרת לה כתר ורוד.
רקפת, רקפת, ציפור מצפצפת,
הציצי אך רגע אלי!
רקפת נהדרת בסלע נסתרת
נסתרת מנפש כל חי!
יצאה עם הרוח בת-שבע לשוח,
היה אז הבוקר בהיר,
כל צמח, כל פרח, אוספת בדרך
ופיה אך זמר ושיר.
מסלע וגבע יורדת בת-שבע,
רקפת חן על החזה,
ציפור מצפצפת ורוח לוטפת
וסוף כבר לזמר הזה.

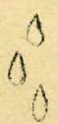
מטריה בשנים

איזה מזל: החלטתי לגשת
אל הצגת הקולנוע השניה -
איזה מזל: התחיל לרדת גשם
איזה מזל שלא היתה לי מטריה!
איזה מזל: הכרתי את פניך -
איזה מזל: חייכת אלי פתאום -
איזה מזל: הצעת לי ללכת
יחד את, אמרת - יש מקום!

שנינו יחד תחת מטריה אחת,
שנינו מדלגים על כל השלוליות,
עיר בגשם סחה לנו ככה -
החיים יפים, כדאי לכם לחיות!

הוא - איזה מזל: אחרנו את הסרט-
היא - איזה מזל שאזלו הכרטיסים -
יחד, כל הרחובות נשטפו סופה טוערת
אור צבעוני בזבזו הפנסים.

בא הברק והצית את כל האופק,
רעם גדול ככה את הברק,
פחד פתאום החליש בי את הדופק -
איזה מזל שאחזת בי חזק!

שנינו יחד תחת מטריה אחת,
שנינו מדלגים על כל השלוליות,
עיר בגשם סחה לנו ככה -
החיים יפים, כדאי לכם לחיות!

איזה מזל: הפסיק לרדת גשם
והתבהר הרקיע על העיר,
אם הפרדה היתה מעט נרגשת -
אז האשם הוא במזג האוויר.

אישלא שאל אם נוסיף ונפגש עוד,
(רוח נשבה, היה קצת מאוחר)
אכל תמיד כשהעיר מוצפת גשם
שנינו לבטח רואים אותו דבר:

שנינו יחד תחת מטריה אחת,
שנינו מדלגים על כל השלוליות,
עיר בגשם סחה לנו ככה:
החיים יפים, כדאי לכם לחיות!

גשם ראשון

פזמון: גשם ראשון,

הוא מרקיד את נמנום יום הקיץ.

גשם ראשון,

הוא מרביץ את אבק הדרכים.

גשם ראשון,

המרפסת כולה רחוצה היא.

גשם ראשון,

רוחות, זכרונות של המסין.

1. כאלו לא שחקנו עוד אתמול ברוח,

כאלו לא ידענו שפעם הוא יבוא,

כאלו שלא רצת שוחק וגם פרוע,

ושמש בעיניך ובשערך האור.

איך זה ששכחנו שבעולם יש גשם?

איך זה שזכרנו רק פרי ורק קטיוף?

איך בלילות חמים, פרקדן על פני הדשא

פרקנו את מטען היום שכה התיש?

פזמון ...

2. ואיך הוא בא פתאום צפוי כל כך לפתע?

ואיך שטף אותנו מראש עד כהונות?

ובין טיפות הדלף הן גם אתה הודית,

הקיץ כבר עבר, טובו ותרונו ...

פזמון ...

אלו צפרים

1. אילו צפרים אשר עפות מעל הים,

אילו צפרים היו דוברות כב בני אדם,

אילו ספורים היו ודאי לצפרים,

על הארצות אשר מעבר להרים,

כל חופי הפלא, כל אגמי התכלת,

כל הרכסים המושלגים,

כל ימי הפרך שחלפו בדרך,

כל השבתות והחגים.

2. אילו הצפרים אשר עפות מעל הים

אילו צפרים היו דוברות כבני אדם,

אילו מן שירים, היו ודאי צפרים,

איזה קרנבל היה לכל המשוררים,

כל ירק היער, כל חשכת הסער,

כל חמדת הקיץ בלבבות,

זו אשר הופכת לצבעי שלכת

של האהבות הנכזבות.

3. אך הצפרים נאמנות לשתיקתן,

ועם בוא הסתיו הן מפליגות במחי כנף

והסודות אתן.

מלכות החרמון / אפי נצר

1. כל המילים השמחות,

פרצו שוב כהורה סוערת,

טפטפו עם כל הרוחות

אל פסגת החרמון הזוהרת,

עם שחר הלילה במלט,

טובע העמק באור,

דמשק באופק נבלעת,

גלבוץ נושק לתבור.

לו היית לידי,

לו את כאן, לו את כאן,

הייתי נושאך על כפיים,

מעל ערפילים וענן

לקטוף לוכבים בשמים.

2. אלו היית כאן איתי,

הייתי נותן לך מזכרת,

את כל האורות חמדתי,

מהבניאס ועד הכנרת,

הייתי מגיש לך מלכות,

טובלת ביום של זהב,

בשלג הייתי תופר לך

שמלה לבנה כשנהב.

לו היית לידי ...

3. הילינו גולשים במדרון,

הילינו שוטפים עם הרוח,

שותקים בחדוות תמהון,

ונושקים זה לזו לקינוח,

אך את לא נמצאת לידי,

ורק המקלע בידי,

נשבעתי אבנה לך ארמון,

ארמון במלכות החרמון.

לו היית לידי ...

רוח מבדרת/עממי

רוח מבדרת שובל שמלתה
ילדתי ברחוב עוברת
ששתי לקראתה.
הי עמדי, עמדי, עמדי-נא את
יפת עיבייט,
בואי ואחזה בך את יפת שלי.

שתיים אהבתי, ראו-נא זה הפלא
ומהן לא התאכזבתי הנדעו מי אלה?
זוהי מוסקבה עיר מולדתי
ואת, דוביה, דוביה יפתי שלי.

בגן קתרוס/עממי

צלצל צלצל קתרוס בעצב
בגן מיתר שלי בוגות
היה היתה אחת מליבה
אבל גח היא איננה עוד

מפיץ הזר קרבי עצבת
ושבת אורבנים כה תימתק
שם השעון סובב בלי הרף
וגלגליו דופקים תיק תק

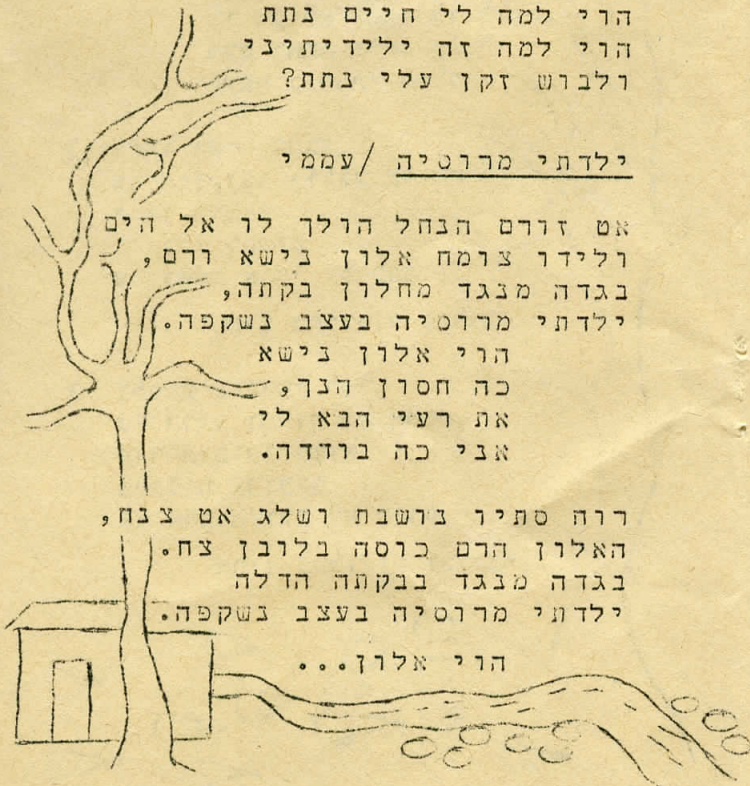
הוי אמא אמא למה למה
הוי למה לי חיים בתת
הוי למה זה ילידיתיבי
ולבוש זקן עלי בתת?

ילדתי מרוסיה/עממי

אט זדרם הנחל הולך לו אל הים
ולידו צומח אלון בישא ורם,
בגדה מנגד מחלון בקתה,
ילדתי מרוסיה בעצב בשקפה.
הוי אלון בישא
כה חסון הנך,
את רעי הבא לי
אני כה בודדה.

רוח סתיו נושבת ושלג אט צנח,
האלון הרם כוסה בלובן צח.
בגדה מנגד בבקתה הדלה
ילדתי מרוסיה בעצב בשקפה.

הוי אלון...

באביב את תשובי חזרה (המשך)

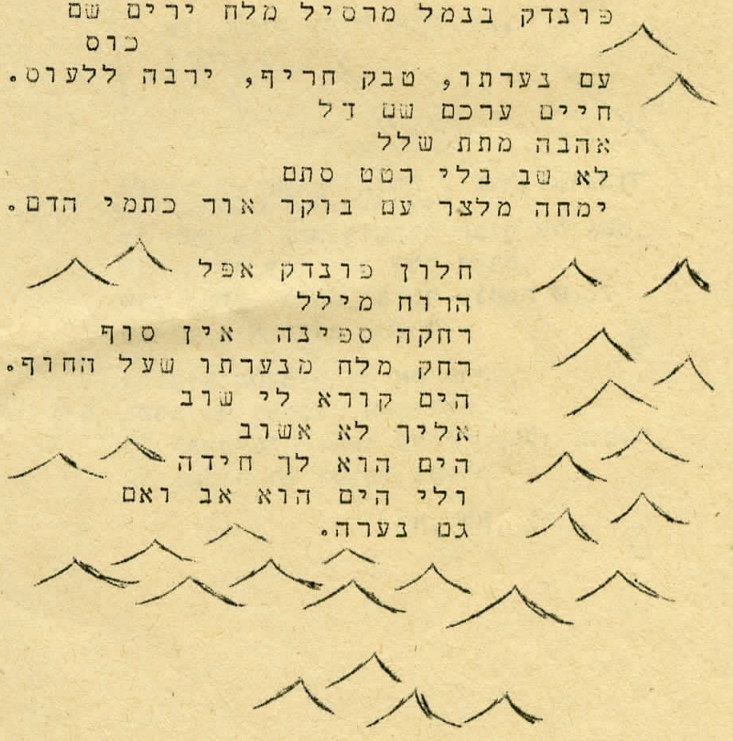
2. כבר סובב לו בחליאלי בגבנו,
בשדותנו עפרובי אומר שירה,
כל יובי הבר התעופפו מחלוננו,
אך באביב הם ישובו חזרה.
וגם את שנעלמת בבוא הגשם,
שפרחת פתאום כרוח סערה
לא נזיל דמעה ולא נקרא לך טוב
מפני ש... באביב את תשובי חזרה.
לה, לה, לה...

3. נחכה לך בחדרנו כל החורף
נחכה לך ובשמך תמיד בקרא
לא נצא אחריו לחפש כי אין כל
צורך:
הן באביב את תשובי חזרה.
על ראשנו שוב בושרות טפות של גשם
רוח סתיו עלי זהב בכל פזרה
אנו עוד במתין לך, בצפה ובחכה
ש... באביב את תשובי חזרה.
לה, לה, לה...

סואן בדמי הליל/ברצ'יק

סואן בדמי הליל
פונדק בנמל מרסיל מלח ירים שם
כרס
עם בערתו, טבק חריף, ירבה ללעוס.
חיים ערכם שם זל
אהבה מתת שלל
לא שב בלי רסט סתם
ימחה מלצר עם בוקר אור כתמי הדם.

חלון פונדק אפל
הרוח מילל
רחקה ספינה אין סוף
רחק מלח מנערותו שעל החוף.
הים קורא לי שוב
אליך לא אשוב
הים הוא לך חידה
ולי הים הוא אב ואם
גם נערה.

ניגונים / ד. זהבי - פניה

1. שתלתם ניגונים בי אמי ואבי,
ניגונים, מזמורים שכוחים,
גרעינים, גרעינים נשאתם לכבי.
עתה הם שבים וצמחים,
עתה הם סולחים פארות בדמי,
שרשיהם בעורקי שלובים,
בגוניך אבי, ושיריך אמי,
בדפקי נעורים ושבים
2. הנה אאזיך שיר ערשי הרחוק,
הכיע פל אם אלי באת.
הנה לי תזהרנה בדמע ושחוק
"איכה" וזמירות של שבת.
כל הגה יתם וכל צליל יאלם
בו קולכם הרחוק כי יהום.
עלבי אעצום והריני אתכם
מעל לחשכת התהום.

סחיו בחלונות

1. זוהר שמש עלה בהרים
ונשק לטללים ולשלף,
שם ניצבתי מחריש,
בעמה השתוקה,
ממאות של צללים גם מאלף.
סחיו בחלונות ובלבבי
לו רק לא נתתי לו ללכת,
פעם החמה זרחה גם לי
ועתה נותרתי בשלכת.
2. צחקו השדה והגן,
גם צחוקינו גולגל עד שמים,
נהרו העצים
והיניכו להרים
עד נשאת אותי על כתפיהם.
סחיו בחלונות ובלבבי ...
3. ולפתע נותרתי לכד,
כי הלכת ומאום לא אמרת,
עוד חיכיתי לשוא
בלילות ארוכים
אך אתה מעולם לא חזרת.
סחיו בחלונות ובלבבי ...

שיר נגבי

1. רוח, רוח על ביתנו
וכוכב אורו צופן,
אבא שם חורש שדותנו,
נומה, נומה בן.
למה זה יחרוש בלילה
אותי לא יישן?
אדמותנו בני אין-פנאי לה
נומה בן.

2. אופל, אופל על שדותנו
והנה אורו קטן,
חשיכה לא תפחידנו,
נומה, נומה בן.
מה הקול אני שומע
וטרטור מחריש סואן?
זה הטרקטור ניר גומע,
נומה בן.

3. יש דבר אורב באלם
ותנים חורצים שוב שן,
אבא שם מותח חלם,
נומה, נומה בן.
הן יחרוש בשדות המשק
למה לו אקדח וסטן?
אין חריש עמוק בלי נשק,
נומה בן.

באביב את תשובי חזרה / קורן-אזנבור

על ראשינו שוב נושרות טפות של גשם,
רוח סחיו עלי זהב בכל פזרה,
שוב נמתין לשמש, נחכה ונצפה ש...
באביב היא תשוב בחזרה.
ערוכים החצבים על אם הדרך,
בשדה גם סתונית התעוררה,
כל הנרקיסים אספו עליהם, קפלו כותרת,
אך באביב הם ישובו בחזרה.
לה, לה, לה ...

ולס להגנת הצומח / נעמי שמר

כבר פורחים ברקיסים בשמורות הטבע,
מרבדים נפרשים בשפלת החוף,
כלנית וכרכום, אלף גון וצבע,
והחוק שאומר - כאן אסור לקטוף!
רק עלי אין החוק משגית,
רק עלי איש אינו שומר,
לו היו לי עלי גביע,
אז היה מצבי אחר.

צפרים נדירות כבר דוגרות בסלע,
אילנות נדירים נשמהים לחוד,
אילות נבהלות מסתכלות בשלט
בו כתוב בפרוש שאסור לצוד.

רק עלי עוד לא שמו שלט,
מסביב אין לי כל גדר,
לו הייתי - נאמר - אילת,
אז היה מצבי אחר.

אדוני, הזהר, אל תגע באיריס!
צבעוני-ההרים הוא מחוץ לתחום!
כל גבעה נשאה בשולי העיר היא
שטח בר מגודר ואזור רשום!

אז אני לפעמים חושבת
כי היה זה אולי רצוי
לו הייתי נרקיס או רקפת,
או אפילו איזה בן חצב מצוי.

הסתכלו מה שקרה לי בדרך:
כל אחד עובר-חוטף-קוטף-קולע לו זר -
לו הייתי חיה או פרח -
אז היה מצבי אחר.

נגון עתיק / קשטן-נאמן

עוד נשובה אל נגון עתיק
והזמר יוף ויערב.
עוד גביע משומר נשיק נשיק,
עליזי עיניים ולבב.
טובו, טובו אהליך
כי, כי מחול הבקיע.
טובו, טובו אהליך,
עוד נשובה אל נגון עתיק.

יש פרחים / נתן יונתן-אמריליו

1. הראית איזה יופי
שרעד ברוח סתיו?
שדה זהב דעך באופל
והדליק נרות חצב.
הראית איזה אודם
שצעק למרחקים,
שדה דמים היה שם קודם,
ועכשיו הוא שדה פגרים.

פזמון: אל תקטוף נערי,
יש פרחים שבני חלוף,
יש פרחים שעד אין סוף
נשארים במנגינה.
אל תקטוף נערי,
יש פרחים שבני חלוף,
יש פרחים שעד אין סוף
עם המנגינה.

2. הראית מה השחיר שם?
שדה קוצים הוא, נערי,
שהיה עזוב בקיץ
ועכשיו הוא שדה חריש.
הראית מה חלובן?
נערי, זה שדה בוכים.
דמעותיו הפכו לאבן,
אבניו בכו פרחים.

פזמון: אל תקטוף נערי ...

בחוף קיסריה / חנה סנש-דוד זהבי

אלי, שלא יגמר לעולם
החול והים,
רשרוש של המים,
ברק השמים,
תפילת האדם.

פזמון ליקינתון / גולדברג-גוילי

1. לילה לילה מסתכלת הלבנה
בפרחים אשר הנצו בגנה,
בצילי היקינתון בגננו הקטון,
לילה לילה מסתכלת הלבנה.
2. ואומרת הלבנה לעננים,
תנו טפה ועוד טפונת לגנים
שילפח היקינתון בגננו הקטון,
כך אומרת הלבנה לעננים.
3. בא הגשם וצילצל בחלונני,
שר נגון עליז לפרח בגני,
וענה היקינתון בשמחה ובששון
למטר אשר צילצל בחלונני.
4. ומחר נצא כולנו אל הגן
ונראה שם את הפרח הלכן,
ולכבוד היקינתון
בני יסיר את הפזמון,
ושמחה גדולה מאוד תהיה בגן.

עץ האלון / טהר-לב - אמריליו

1. בין עצי היער
על גזעו הסב
עץ אלון ניצב.
הו-א, הו-א, הו-א.
למה ומדוע
נד העצב בעולם?
הו-א, הו-א, הו-א.
למה ומדוע
עצובים שירי כולם?
2. פעם בשנות אלף
דוכיפת זהב
באה ומזמרת
שיר תוגה עליו.
הו-א, הו-א, הו-א.
3. בליל קור ודלף
תן או הלך זר,
פעם בשנות אלף
ישמעוהו שר.
הו-א, הו-א, הו-א.

גשם בוא / תרצה אתר-אלונה טוראת

1. נרהיבה עוז לקרוא לגשם כי ישוב
אל האביב, אל האביב.
עלי שלכת יינאו בזרם שוב כמו אז,
נקרא לגשם כי ישובה עם הסהר מסביב,
תהיה הרוח שוב לוחשת ודולקת באור פז.

פזמון: גשם, גשם בוא,
גשם, גשם שובה,
כבר אביב והגבעות
כולן ירוק בווער.
גשם, גשם בוא,
גשם, גשם שובה,
גשם, שוב מן היערות הרחוקים מהר.
2. קראנו: בוא בוא, בוא נא, גשם, גשם טוב
מן המרום, המרום.
שדות של כסף יתפתלו בסערה הנה ושוב.
קראנו: בואה וחזור נא מן היער למקום
שבו הדרך כבר פורחת ושולחת אור זהוב.

פזמון: גשם, גשם בוא ...

3. על אם הדרך שוב נפגוש בעלמות,
ושערן הרטוב
ינוע חרש על כתפינו מתולתל ונהדר.
הו, גשם, גשם בוא נא, בוא נא,
כה הרוח תחלוף,
תשוב אוהבת ונושקת ולוטפת כפרפר.

פזמון: גשם, גשם בוא ...

כלניות / אלתרמן-מ.וילנסקי

- הערב בא, שקיעה בהר יוקדת,
אני חולמת ורואות עיני:
הגיאה נערה קטנה יורדת
ובאש כלניות לוחט הגיא,
את הפרחים לצרור היא תלקט לה
ובשבילים המתכנסים בטל,
אל אמא היא נתפזת וקוראת לה:
"הביטי, מה הבאתי לך בטל".
- כלניות, כלניות, כלניות אדמדמות, אדמוניות,
כלניות, כלניות, כלניות מטוללות, חיבניות.

שקיעות בהר תבערנה ותדעכנה,
אבל כלניות תמיד תפריחנה.
רוחות לרוב תהומנה ותטענה,
אבל כלניות תמיד תבערנה.

כלניות ...